

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

Θαυματουργές και καταπληκτικές θεραπείες. "Άνθρωποι έαρείά άρρωστοί που γίνονται καλά μέσα σε λίγες στιγμές. Θεραπείες δι' έπαφής. Τα θαύματα του Ίρλανδού Γκρηγόριου. Τι έπαθε ο άγιος Φραγκίσκος της Ασιζής. "Άνθρωποι που δεν παίζουν τίποτε από τη φωτιά. Τι αναφέρουν οι χρονικογράφοι, κτλ. κτλ.

Χριστιανική θρησκεία, είνε ίσως, έπειτα άπό τις Άσιατικές θρησκείες, ή πιο πλουσία σε θαύματα. Θα χρειαζόνταν μάλιστα τόμοι ολόκληροι για να περιγραφούν όλα τα θαυμάσια αυτά φαινόμενα που αναφέρει ή ιστορία της. "Εμείς θα περιοριστούμε έδω να αναγραφώμεν μερικά γεγονότα, που αναφέρονται σε άγιους πολύ γνωστούς και σχετικώς νεωτέρους.

Πρό έτών, κάποια Ίταλίδα, ή Λουκρητία Γκάτσινα, έπασχε από ένα βαρύ στηθικό νόσημα. Οι γιατροί που ήν έξήτησαν, την συμβούλεψαν να κάνει έγχειρση κ' ή άρρωστη δέχτηκε. Την παραμονή της έγχειρήσεως, είνε στον ύπνο της τόν άγιο Φίλιππο να την πλησιάζη και, άφου έξήτησε την πληγή της, να της λέη: —"Νά είσαι ευχαριστημένη και να μη φοβάσαι τίποτε κακό. "Έπειτα άπ' αυτό, ή Λουκρητία σηκώθηκε τόν πρωί, νοιώθοντας πως είνε άνακτήσει τις δυνάμεις της. Κάθισε κ' έσφαγε καλά, και έξαφνα σηκώθηκε φωνάζοντας: —"Δέν έχω πεία τίποτε! Γιατρέυθηκα!.."

Την ίδια στιγμή, έφτασαν οι γιατροί για την έγχειρση. "Όταν όμως έξήτησαν την άρρωστη και δέν βρθηκαν ούτε ίχνος πεία από την άρρώστεια της, έμειναν καταπληκτικοί και δέν ήξεραν πού ν' αποδώσουν την άπροσδόκητη θεραπεία της.

"Ένας καλόγηρος τού μοναστηριού τού άγίου Γαϊτάνου, στη Θουέννη, έπεσε κάποτε κ' έσπασε τόν πόδι του—. "Ο γιατρός, ο όποιος τόν έξήτησε, βρθηκε πώς άλλος τρόπος θεραπείας δέν ύπρχε από τό να τού κοψη τόν πόδι. Λίγες ώρες πριν την έγχειρση, καθώς ο πληγωμένος κοιμόταν, είνε έξαφνα τόν άγιο Γαϊτάνο, στό όνομα τού όποιου έτιμάτο τού μοναστηριού, να τόν πλησιάζη. "Ο άγιος άρχισε να τόν παρηγορή, τού συνέστησε να κάνει προσευχές, τού φίλησε τού μέρος τού σπασιάς του που έπασχε κ' έπειτα έξαφανίστηκε. Τό πρωί, ο γιατρός βρθηκε τόν πόδι τού καλογήρου γερό, τελείως θεραπευμένο, σάν να μην είνε συμβή τίποτε.

"Δέν κάνουν όμως μονάχα θαύματα οι άγιοι. "Ο άγιος Αδούρστίνος λέγει πως μερικά πρόσωπα μπορούν να γιατρέψουν διάφορες πληγές μονάχα με τού θέλημα τους, ή μόλις τις έγγιούουν

ή τις φουξήσουν.

"Ο Ίρλανδός Βαλεντίνος Γκρηγόριος, π. χ., ήταν προκισμένος μ' αυτήν την άξιοθαύμαστη θεραπευτική δύναμη. Κάποτε, που έμάστιζε τόν τόπο μιά φρικτή έπιδημία, είνε στον ύπνο του ότι θα μπορούσε να θεραπεύη τούς άρρώστους μονάχα αν τούς άγγιζε. "Εσήρμωσε αυτό που είνε στο όνειρό του και είνε καταπληκτική έπιτυχία. "Ο κόσμος τόν άνόμασε προφήτη και κουβαλούσε κάθε μερα στό σπίτι του τούς άρρώστους. Είχε γίνει, σάν να πούμε, κάτι σαν τόν δικό μας τόν πάτερ Γουάσσιο, μιά άκόμη πιο θαυματουργός.

"Μόλις άγγιζε τόν άρρωστο με τού χέρι του — γράφει ο έπίσκοπος τού Νιρβίου στα "Απομνημονεύματά του — έκλεινε άμέσως τις πληγές και θεραπεύε ένα πλήθος άσθενούντων. Τό αποτέλεσμα ήταν κάποτε γερανοβολία. Τόν είδα να έπαναφέρει, σε διάστημα πέντε λεπτών, την υγεία όνθρώπων, που έταλαιπωροήτο από μιά άσθένεια επί χρόνια ολόκληρα.

Και προσθέτει:

"Κατά τη γνώμη μου, ήθερατείες αυτές δέν έχουν μέσα τους τίποτε τού άπερυστού. "Ο Γκρηγόριος είνε στό πάμα του κάποια θεραπευτική ιδιότητα, που μετεδίδετο με άλλη έπαφή, σάν άληθινό θείο δώρο.

"Ας άφήσουμε όμως τώρα τις θαυματουργές θεραπείες και ας μιλήσουμε για μερικά άλλα περιεργά θαύματα.

"Όταν ο περίφημος άγιος Φραγκίσκος της Ασιζής άπεσύρθη για να μονάζη στα Άπένινα, είνε τή Μεγάλη Παρασκευή έναν άγγελο να κατεβαίνει από τόν ουρανό και να κρατή έναν Έστωρωμένο στα γέρια! Την ίδια στιγμή, ο άγιος αισθανθηκε δυνατούς πόνους στα πόδια και στα χέρια του και με κατάπληξη είνε ότι είνε πληγές όμοιες με τόν Έστωρωμένο, από τις όποιες έσταξε αίμα και τρύπες όμοιες μ' αυτές που άνοιγουν επί σάρκα τα καρφία. Συγχρόνως παρατήρησε, ότι στην πλευρά του είνε μιά πληγή, σάν να τόν είνε κεντήσει λόγχη. "Όταν ή κρίσις αυτή πέρασε, οι πόνοι έπαψαν, άλλα τα σημάδια τών πληγών έμειναν. "Ο άγιος τ' είνε μέχρι τού τέλος της ζωής του!

"Έπειτα από τόν άγιο Φραγκίσκο, παρουσιάστηκαν πολλοί άγιοι που είχαν τέτοια ίχνη πληγών, και μεταξύ τους πολλές γυναίκες. "Ο φόν Κάρολιος αναφέρει, ότι στα 1840 έτυχε να ίδη τή Μαρία Μαίρλ, ή πληγής της όποιας έθωαζαν αίμα κάθε Μεγάλη Παρασκευή.

Και αυτό όμως τού φαινόμενο δέν είνε άποκλειστικό προνόμιο τών άγιων. Στο θιβέλιο Βίος τού άγίου Ίγνατίου αναφέρεται μιά νέα έλευθερίαν ήθών, ή όποια έπερτε συχνά σε έκστάσεις και τότε παρουσιαζόντουσαν στα πόδια της ίχνη όμοια με τα σημάδια τών πληγών τού Έστωρωμένου.

"Έχει παρατηρηθή επίσης, ότι μερικοί από τούς άγιοι, όπως και μερικά μείνιουμ, ήσαν άναίσθητοι στις φλογές της φωτίας. Οι χρονικογράφοι αναφέρουν, ότι ή άγία Αικατερίνη ρίχτηκε πολλές φορές στό φωτιά, χωρίς ωστόσο να πάθη τού παραμικρό. "Επίσης διηγούται, ότι κάποτε έπεσε επάνω στό πόδι τού Συμεών της Ασιζής ένα αναμμένο κάρβουνο. Τό κάρβουνο έγινε λάσπη, χωρίς να τού προξενήση ούτε έγκλημα, ούτε πόνους. "Ο Μπερνταντέλ ντε Λουρέτ κράτησε επί ένα τέταρτο της ώρας άνάμεσα τού δάχτυλά του τή φλόγα ενός δαυλού, χωρίς να πάθη τού παραμικρό.

"Ο Στράβων επίσης αναφέρει, ότι ή έρείσες της Άρτεμίδος στην Καππαδοκία, βάδιζαν με γυμνά πόδια επάνω σε αναμμένα κάρβουνα, χωρίς να καίγονταν. "Ο δέ Πλάτων αναφέρει τά ίδια για τις έρείσες τού "Απόλλωνος στην άρχαία Ρώμη.

"Άλλ' ή πιο έξαιρετική περίπτωση αυτού τού φαινομένου, είνε της Μαρίας Σοννέ, που ήταν γνωστή στην εποχή της με τού όνομα Σαλαμάνδρα. "Ο τόν Μονζερόν, ο όποιος περιγράφει σε ένα θιβέλιο τού παράδοξα της εποχής εκείνης, γράφει:

"Ολόκληρο τού Παριού είνε τή Μαρία Σοννέ να βυζώνεται επάνω σε άναμμένα κάρβουνα, χωρίς να πάθη άπολύτως τίποτε, ούτε στό σώμα της, ούτε στό φορεμάτ της."

"Ο Άγιος Φραγκίσκος της Ασιζής διδάσκων τά ψαρια

λείς:

"Ο Μουρούζης στάθηκε μπροστά του και πιάνοντάς του γερά τού άγκιστρού μoustάκι, φώναζε σταν συγκαιτικό του:

"—Έδω να δης, φίλε μου!... Τό ταγγέλι αυτό δέν ξεριζώιεται και...δεκαπέντε σαχτά άν κρεμάσης άπάνω του!... Κούταζε καλά και θα τού πιστέψης!.."

Κι' άμέσως τράβηξε, μ' όλη τή δύναμη τού μoustάκι τού νταή και τού ξεριζώωσε μερικές τρίχες.

"Φτού!.. να μου χαθή!... φώναζε τότε ο Μουρούζης σταν νταή που ξεόπασε στις φωνές άπ' τόν πόνο. Μ' έβγαλες μευή!"

Κι' άφου τού γέμισε τόν καλοδρεμμένο σέβερκο με άπαντες φάπες, τράβηξε πάλι τού πιστόλι του.

"Ο νταής τρύπασε τότε κάτω άπ' τόν πάγκο. Μά κι' οι άλλοι νταήδες, που παρακολουθούσαν άφωνα κι' άκίνητοι τού ρεζιλίκι τού λεβάντη τους, τα χραισάστηκαν τώρα για καλά. Σηκώθηκαν λοιπόν επάνω γλωμοί, με κομμένα τα πόδια τους, και περιφέροντας παπουτά τρουαγιαμένα θλεμμάτά τους, κύταζαν να δουνε κατά ποδ ήταν ο δρόμος της σωτηρίας.

"Άνοιξε τή πόρτα! φώναζε ο Μουρούζης στο συγκαιτικό του.

Και συγχρόνως έριξε μιά πιστολιά. Τό τ' είνε τότε δέν περιγράφεται. "Όλο τού σοορμιο τών ψευτοπαλληκαράδων άρμυσε προς τήν πόρτα. "Ο ένας έσπρωχεν τόν άλλον για να φύγουν τού γρηγορώτερο.

"Ο Μουρούζης έριξε άκόμη μιά πιστολιά και κατόπιν διάταζε τούς νταήδες να θγαίνουν άπ' τήν πόρτα ένας-ένας. Κι' έτσι, καθώς έφευγαν, τούς φιλοδωρούσε και με μιά γερή κλωτοιά στα όπισθια.